

Christian af Glücksborg og hans mandlige Descendents, altsaa af hvilketsomhelst Ægteffab; men i Betragtning af, at de Hans Majestæt Kongens Throne nærmest staaende Frænder havde overdraget deres Rettigheder til Hendes Høihed Prindsesse Louise og hendes mandlige Descendents med hendes nærværende Gemal, har Hans Majestæt ikke benyttet denne russiske Renunciation i dens fulde Omfang, men har ogsaa indskrænket sin Benyttelse deraf til det, som stemmede med hans Vlemed. Derfor er Londontractaten, som er Slutstenen for alle disse Forhandlinger, kommen til det Resultat, at det ene skulde være Hans Høihed Prinds Christian af Glücksborg og hans mandlige Descendenter af Ægteffabet med Hendes Høihed Prindsesse Louise, til hvem Successionen overføres. Det er overhovedet ikke i Renunciationsacterne, at Retsgrundvolden ligger for den Arvegang, der foreslaaes. Renunciationsacterne, saavel de Renunciationer, som findes i Warschauer-Protocollen, som de Renunciationer, der ere forelagte Rigsdagen i Acter fra Kongehusets Frænder, have lattet Kongen Ordningen af Sagen; de have givet Kongen et moralsk Præy paa at ordne det, saaledes som han fandt det hensigtsmæssigt og nyttigt for Landet; men i og for sig vilde de ikke være en Retsgrundvold for en saadan Ordning (Hør!), naar ikke Kongens Villie og dertil Rigsdagens Antagelse deraf paa grundlovmæssig Maade kom til, og endelig det, som skal give det Hele sit Gyldigheds-Segl i den europæiske Verden, hvori vi leve, nemlig Stormagternes Anerkjendelse deraf og saaledes Sikkerheden for Gjennemførelsen.

Et Spørgsmaal, som imidlertid med Føie kan stilles til Ministeriet, er dette: Er da denne Politik, saaledes at ordne Arvefølgen, nemlig som en reen agnatisk, med Udelukkelse af Qvinderne og deres Descendents, ikke en farlig Politik? Er det ikke en Politik, som kan stille Landet i det sørgelige Tilfælde, at det, muligt allerede snart, kan blive arvingsløst? (Hør!). Ja, det ligger i Forsynets Haand. Den agnatisk-cognatistiske Succession betrygger heller ikke mod Arvingløshed; men efter Naturens Gang, det maa jo indrømmes, stiller den dog dette Tilfælde som noget rime-

ligviis fjernere. Men jeg vil dog spørge, om den agnatisk-cognatistiske Succession, naar den i dette Punkt med Hensyn til Arvingløsheden maa ansees at være mere betryggende, ikke i andre Henseender er farligere. Den kan blive meget farlig (Hør!) for det Land, som udsætter en Succession, der giver Udsigt til, at Kongen vil være født og opdragen i selve Landet. Hvor den agnatistiske Succession gjælder, der tør det vel ansees som afgjort, at den Prinds, som vil komme til at bestige Thronen, er født i Landet, opdragen i Landet og opdragen som en dansk Prinds. Hvor derimod den qvindelige Succession admitteres, kan det umuligt vides, hvorfra i Verden den Personlighed vil komme, som efter en saadan Arvelov skal kaldes til at regjere Landet (Hør! Hør!). Jeg vil fremdeles spørge, om den agnatisk-cognatistiske Succession ikke i langt høiere Grad end den reent agnatistiske foranlediger mulige Tvivl og Uvissheder om de eventuelle Prætendenters indbyrdes Forhold til hinanden (Hør!). Jeg skal endelig bemærke, at, dersom det er saa, at Danmark udsætter og Europa vil, at det danske Monarchie skal blive som det er, hverken mindre eller større, usorennet med andre Monarchier, paa det geographiske Punkt, hvor det nu engang ligger, er det da ikke farligt at vælge en Arvegangsmaade, hvorved Monarchiet vilde blive udsat for at kunne komme til at gaae op i et andet Monarchie. Landets Grundforfatning kan jo vel forbyde, at Slikt maa skee (Hør!); men lad os tænke os det Tilfælde, at Monarchen i et mægtigt Monarchie, nærmere eller fjernere, var efter den cognatistiske Arvefølge den Berettigede, — jeg vil da spørge, om det vilde være let at anvende et saadant grundlovmæssigt Forbud (Hør!), om det, at prøve paa at anvende det, at prøve paa at nægte Prætendenten sin Arverettighed, vilde være let uden et Brud paa Europas fredelige Tilstand.

Fremdeles kan man med Føie gøre Ministeriet det Spørgsmaal: Er det ikke farligt at indskrænke os her til den reent agnatistiske Succession af den Glücksborgske Linie, uden at stille Noget op, der efter denne Linies Dødsfald skulde træde istedet for, imedens man dog veed, at Keiseren af Rusland i Warschauer-Proto-